

af de Mænd, som nu ere graaned i Politiken som Repræsentanter for den store Befolkning, faae Sæde i Regjeringen. Det er Grunden og ingen anden.

C. B. Nyholm: Jeg beder ærede Medlemmer undskylde, hvis jeg skulde gjøre mig skyldig i Gjentagelser af, hvad der en Gang er sagt i Dag, jeg har ved Forretninger været forhindret i at være til Stede ved Mødets Begyndelse. Naar jeg nu har begjæret Ordet, er det ikke, fordi jeg nærer nogenomhelst falsk Forestilling om den Vægt, der vil blive tillagt mine Ord, men fordi jeg som nyt Medlem eller som et Medlem, der har været saa længe borte fra Thinget, at jeg er et nyt Medlem for de Herrer, der have været her i den senere Tid, og selv finder Alt nyt, finder, at jeg bør benytte den Lejlighed, som nu gives, til at udtale mig om min Stilling ligeoverfor det store Spørgsmaal, som jo gjennem dette Forslag til en Dagsorden er bragt paa Bane, nemlig Spørgsmaalet om Visnepolitiken. Naar jeg ikke benytter Lejligheden nu, kan jeg jo frygte for ikke at faae Lejlighed til at tale senere; thi gjennemføres Forslaget, vil jo Forhandlingen i lang Tid forstumme her i Salen.

Lad mig, mine Herrer, ligeoverfor dem, som holde paa Forslaget til Dagsordenen, begynde med den Erkjendelse, at jeg meget godt kan forstaa, at de under den nuværende Situation og i Betragtning af Alt, hvad der gaar forud, have anset det for rigtigt at tage Sagen saaledes. Jeg kan forstaa det, men jeg kan ikke finde det retfærdigt. Jeg skal ikke minde Dem om, thi det er jo ofte blevet sagt, at selve Visnepolitiken selv i dens mindre fremtrædende Skikkelse, selv i den Form, hvori den tidligere er blevet anvendt, er, hvad man med Sandhed kan kalde et tveægget Sværd, thi det er et Sværd, hvormed De ikke blot ramme Ministeriet og Modparten, den Regjering, De vil fjerne, men et Sværd, gjennem hvilket De tillige ramme Befolkningen og gjennem Befolkningen Dem selv. Det kan jo intet Menneſte vide, hvor længe der kan blive Spørgsmaal om at fortsætte Visnepolitiken og særlig den, der i Dag skal anvendes, men vist er det, at skal den fortsættes, og jo længere den bliver fortsat, des mere vil Alt her i Landet, der fortjener Liv og Opmuntring og fortjener at fremmes, gaa i Staa, og vi ville nærme os en Tilstand, som vil blive, ja jeg kan ikke finde Ord stærke nok, til at beskrive hvor forsmædelig og utaalelig den vil blive. Dette er den ene Side, jeg vilde fremdrage, og paa den anden Side finder jeg, saaledes som jeg ser paa vor Grundlov, at Visne-

politiken, om den end ikke kan siges at staa i egentlig Strid med Grundlovens Bogstav, i Sandhed strider mod Grundlovens Aand. Den Maade, hvorpaa Grundloven har forudsat, at der skal virkes fra Repræsentation til Regjering og omvendt fra Regjering til Repræsentation, er Forhandling og kun Forhandling, men Visnepolitiken i den Form, hvori den nu forsøges gennemført, afskærer jo netop al Forhandling. Jeg tror, at man i Virkeligheden ved at anvende Visnepolitiken fra de Herrer's Standpunkt skyder langt ud over det Maal, man tidsigter. Jeg tror, at man vil kunne udrette langt Mere netop til Regjeringens Fjernelse ved at forhandle, ved at forme Lovene i Overensstemmelse med de Anskuelser, som for Tiden næres, om hvorledes de bør være, bringe Lovene frem i den Skikkelse og saa nøde Regjeringen til, hvis den ikke vil gaa ind paa det Standpunkt — modtager den dem, er det jo godt, — da enten at sætte Landstinget mod Lovene eller benytte Kongens Veto.

Jeg veed jo meget vel, at de Herrer af Venstre mange Gange have hørt, hvad jeg nu har sagt, og maaske have hørt det fremfat paa en langt mere overbevisende Maade end den, hvorpaa jeg er i Stand til at tale, men det vil maaske dog have nogen Betydning, at disse Ord særlig komme fra mig, da de Herrer jo vide, at jeg i det store politiske Spørgsmaal i Øvrigt staa paa samme Side som De. Det vil jo være bekendt af, hvad der gik forud for Valget paa Frederiksberg, at jeg den Gang ikke skede at udtale, og jeg slyr heller ikke i dette Øjeblik at udtale, at jeg tror, at Ministeriet, med al Anerkjendelse af det, ikke vil kunne vise Fædrelandet en større Tjeneste end ved at trække sig tilbage. Jeg har udtalt dette, og jeg gjentager det: Hvormeget man end vil anerkjende — og det er ingen tom Talemaade — Ministrenes Hæderlighed og Dygtighed enkeltvis, og hvor lidet man end tvivler om deres rene Fædrelandskjærlighed og Fædrelandssind, saa maa det være umiskjendeligt for Alle, der uden Fordomme se paa Forholdene, som de nu foreligge i Landet, at Regjeringen i sin Almindelighed ikke er i Stand til at regjere, vel at mærke, naar man ved at regjere forstaa at fremme Landets Udvikling gjennem Love og Bevillinger; thi alle Lovene blive jo standfæde, og alle Bevillingerne glippe jo, og Regjeringen kan ikke gjøre sig nogen Illusion om, at der, som Forholdene ere nu, skulde være nogen Udsigt til, at der vil ske en Forandring. Regjeringen kan ikke tvinge Folkethingets Medlemmer til at stemme anderledes, end de gjøre, og den kan ikke formaa Landets Vælgere til at vælge andre Repræsentanter,